

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 391

гр. Стара Загора, 16.03.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Орлин Н. Летов Въззивно частно гражданско дело № 20265500500202 по описа за 2026 година

Производството е по чл. 274, ал. 1, т. 2 ГПК, вр. чл. 413, ал. 2 ГПК.

Подадена е въззивна частна жалба от „А.с.в.“ ЕАД, ЕИК ***, против разпореждане № 412/27.01.2026 г. по ч. гр. д. № 37/2026 г. на Районен съд – Чирпан, с което е отхвърлено заявлението на частния жалбоподател против длъжника А. В. П. за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

Частният жалбоподател излага доводи за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на разпореждането. Излага подробни съображения в жалбата си и моли въззивният съд да отмени обжалваното разпореждане и издаде заповед за изпълнение за отхвърлените суми.

Въззивният съд, след като обсъди оплакванията в частната жалба и данните по първоинстанционното дело, намери за установено следното:

Частната жалба е допустима, тъй като е подадена от процесуалнолегитимирано лице, в предвидения срок за обжалване, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна, поради следните съображения:

Първоинстанционното производство е образувано по заявление по чл. 410 ГПК от „А.с.в.“ ЕАД срещу А. В. П. за издаване на заповед за изпълнение за сумата от 224,99 евро – главница, ведно със законната лихва от 13.01.2026 г.; 181,98 – договорна лихва и 29,19 евро - мораторна лихва.

В заявлението е посочено, че претендираното вземане произтича от договор за револвиращ потребителски кредит от 13.03.2020 г., сключен между заемодателя „А.Ф.“ ООД /с правоприменик „А.Ф.“ АД/ и заемателя А. В. П.. На 24.07.2025 г. е подписано приложение № 1 към рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 30.11.2023 г., сключен между „А.Ф.“ ООД /с правоприменик „А.Ф.“ АД/ и заявителя „А.с.в.“ ЕАД, по силата на

който вземането, произтичащо от договор за потребителски кредит от 13.03.2020 г. е прехвърлено в полза на „А.с.в.“ ЕАД изцяло с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви. Длъжникът е уведомен по реда на чл. 99, ал. 3 ЗЗД за цесията с уведомително писмо от 30.07.2025 г., изпратено до длъжника с известие за доставяне от страна на „А.с.в.“ ЕАД, в качеството на пълномощник на цедента.

С разпореждане от 14.01.2026 г. заповедният съд е оставил заявлението без движение, като е указал на заявителя да представи: договор за цесия от 31.11.2023 г., ведно с приложенията към него, доказателства кога длъжникът е уведомен за цесията, както и документ за платена държавна такса.

На 15.01.2026 г. е постъпила молба с приложен платежен документ за внесена ДТ.

С молба от 22.01.2026 г. заявителят излага доводи по съществуването на дадените указания за представяне на договора за цесия, приложенията към него и уведомлението за цесията и по какви причини тези указания не следва да се изпълняват.

С обжалваното разпореждане първоинстанционният съд е приел, че заявителят не е отстранил в цялост нередовностите на заявлението си, поради което същото следва да бъде отхвърлено на основание чл. 411, ал. 2, т. 1 ГПК.

Разпореждането е неправилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 411, ал. 2 ГПК съдът разглежда заявлението и издава заповед за изпълнение, освен когато искането не отговаря на изискванията на чл. 410 и заявителят не отстрани допуснатите нередовности в 3-дневен срок; когато искането е в противоречие със закона или с добрите нрави; когато искането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това; когато длъжникът няма постоянен адрес или седалище на територията на Република България и когато длъжникът няма обичайно местопребиваване или място на дейност на територията на Република България. Съгласно чл. 419, ал. 2 ГПК заявлението трябва да отговаря на чл. 127, ал. 1 и 3 и чл. 128, т. 1 и 2 ГПК. Видно е, че по изрично разпореждане на закона препращането не се отнася до ал. 2 на чл. 127, предвиждащ задължение за ищеца, респ. заявителя да посочи и да представи писмени доказателства, установяващи конкретните обстоятелства, от които произтича вземането му. Това е така, защото в заповедното производство съдът няма право да проверява дали вземането съществува, с изключение на вмененото му задължение да следи за наличието на неравноправна клауза или обоснована вероятност за това. Задължението на заявителя по чл. 410, ал. 3 ГПК към заявлението да прилага договора, ако вземането е свързано с договор, сключен с потребител, е въведено от законодателя именно, за да даде възможност на заповедния съд да прецени дали искането се основава на неравноправна клауза или не. В останалите случаи преценката дали искането противоречи на закона или е в противоречие с добрите нрави е ограничена до информацията, съдържаща се в заявлението. Съдът няма право да тълкува тази норма разширително. Промяната в субектите на облигационното правоотношение, касаеща титуляра на

вземането по заема, с оглед целта на производството да се провери дали вземането е спорно и смисъла на закона, е извън обхвата на хипотезата по чл. 410, ал. 3 ГПК, поради което уведомяването на длъжника за договора за цесия, както и непредставянето на доказателства за това не е основание заявлението да бъде отхвърлено. Т. 4г от ТР № 4/2014 г. на ОСГТК на ВКС, е неприложима в този случай, тъй като даденото разрешение е постановено във връзка с приложението на чл. 417 ГПК, т.е. във връзка с издаването на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, в производството по което съдът проверява дали документът е редовен от външна страна и дали удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника. В този случай договорът за цесия следва да бъде съобщен на длъжника, защото в противен случай вземането не е подлежащо на изпълнение.

Въззивният съд констатира, че процесното заявление на „А.с.в.“ ЕАД не отговаря на изискванията на чл. 127, ал. 1 ГПК, тъй като в него не са изложени обстоятелствата, от които произтича вземането. Липсват твърдения за неизпълнение на задължение от страна на длъжника, липсва твърдение за настъпил падеж на задължението и датата, от която следва да се начислява лихвата за забава. Заявителят не е длъжен да представя договора за цесия, приложението към него и уведомлението за съобщаване на цесията на длъжника, но обстоятелствата, от които произтича вземането му следва да бъдат ясно изложени в заявлението.

С оглед на тези съображения въззивният съд намира, че обжалваното разпореждане следва да бъде отменено, а делото – върнато на заповедния съд за продължаване на съдопроизводствените действия от стадия на оставяне без движение на заявлението за привеждането му в съответствие с изискванията на чл. 410, ал. 2 във вр. чл. 127, ал.1 ГПК, чрез излагане на обстоятелствата, на които се основава вземането на заявителя.

Едва след привеждане на заявлението в съответствие с посочените разпоредби на ГПК, съдът следва да извърши преценка по същество на основанията, предвидени в чл.411, ал.2 ГПК, които са пречка за издаване на заповед за изпълнение и да се произнесе по искането.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ разпореждане № 412/27.01.2026 г. по ч. гр. д. № 37/2026 г. на Районен съд – Чирпан.

ВРЪЩА делото на Районен съд – Чирпан за продължаване на съдопроизводствените действия от стадия на оставяне без движение на заявлението за привеждането му в съответствие с изискванията на чл. 410, ал. 2 във вр. чл. 127, ал.1 ГПК, чрез излагане на обстоятелствата, на които се основава вземането на заявителя.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____